

Adam Milkovič:

Potepuhi

Ko se je zdanilo, so jo odšli res iskat. Favali so po gozdu, klicali na vse strani in po nekaj urah začudeni obstali...

Pred veliko votlino je stala Zefa, njihova Zefa in nepremično strmela v črno praznino. »Zefa!« so kriknili vsi

»Smrklja, vsaj obrni se!« se obregne vanjo.

Zefa bulji vanj — kakor začarana ja. Ta hip pa stopi iz votline čudna žen-

Zefa pa se niti ne gane. Mirno stoji in strmi v votlino. Mihec steče prvi k njej.

ska. V roki drži majhno palico, in ko steče Mihec proti njej — udari ona s palico po skali... in glejte, zdajci obstane tudi Mihec. Kakor kip je, niti ganiti se ne more... Prestrašena se

dvigne Beba kvišku, pa glejte, čarovnica napravi po zraku s palico križ — in Beba obstane v zraku z razpetimi krili... Nazadnje je začarala čarovnica še kozo Dolgorogo. Tako stoji sedaj vsak na svojem mestu, niti treniti ne more. Mihec poiskusa dvigniti nogo, pa je kakor ukovana, sam svinec je v njej. Ta je pa lepa! Še lajati ne more. Za njim stoji Zefa, premišljuje to in ono, rada bi jokala pa ne more. Kaj takega! In koza, uboga Dolgoroga, ki je že od rojstva meketala, mora sedaj molčati, zaman se napenja, glasu ni več... O jej, kako je to neprijetno! Kaj bodo sedaj zmirom stali tu ko ukovani? Vsi so potrli, najbolj kisló se drži Zefa. Pred votlino pa se tisti čas smeji čarovnica Cuperbaba. Smeje se in svoj edini zob kaže, ki ji je še ostal za stara leta. Ovita je v črno haljo, po rami pa ji vise razmršeni lasje, kar grozna je.

»He-he-he,« se porogljivo smeje.

Potem se prestopi in se jim smehljaše bliža. Mihec je prvi pa v strahu trepete: Ubežati ne morem, ugrizniti ne morem — zdaj je po meni. Počasi se mu bliža čarovnica in ko že stoji tik pred njim, poiskusi zadnjikrat Mihec, da bi ubežal. Pa ne gre, ne, ne. Noge so prikovane k tlom. Ne more se gani, ne more lajati — začaran je... Ta hip pa je z grozo še opazil, da se plazita za čarovnico dve veliki kači Klopotači. Groza in strah sta spreletela Mihca. Še črvov se boji, na, zdaj pa lezeta proti njemu dve kači, veliki kači Klopotači. Ko sta bliži že prav blizu njega, se je doteknila čarovnica Mihca s čarobno palico in dejala:

»Hocus-pocus...!« in Mihec je hipoma začutil v sebi življenje. Najprej je poiskusi ziniti, tudi zalajal je. Potem je dvigal noge in nazadnje stisnil rep med nje in jo ucvrl mimo žalostne Zefe in kože Dolgoroge med grmičevje. Od tam je kupal k čarovnici in koval načrte, kako bi se ji maščeval. Najraje bi jo ugriznil, o kako bi stisnil! Tisti hip je čarovnica pristopila k Zefi. Dolgo jo je ogledovala od vseh strani. Potem je zmajala z glavo in se nasmejala:

»Ti pa nisi zajec, pa ne koza, ne medved. Stojiš pa na dveh nogah, ampak človek tudi nisi in ženska tudi ne, sam peklensček moraš biti!«

Previdno se je doteknila s čarobno palico ust prestrašene Zefe. Opica je sedaj lahko spregovorila pa je brz rekla:

»Gospa, kači vam bošta ušili!«

»He-he-he, se je pretkano nasmejala čarovnica, »butica zvita, kaj pa si prav za prav? Hodiš kakor človek, žival nisi, najbrže si hudiček, hehe-he...«

»Jaz sem opica, ime mi je Ze-ze-zefa,« je trepetala prestrašena Zefa.

»Kaj pa iščeš tod? Kar hitro se mi poberi, smrklija!« je jezno udarila čarovnica s palico po njenih nogah.

Zefa je privzdignila noge in jo ucvrla za Mihcem.

»Teci! Teci!« jo je bodril izza grma Mihec. Potem je pogledal papigo, ki je še vedno visela z razpetimi krili visoko v zraku? »Tebe pa ne bodo kače pojedle!« ji je rekel nagajivo in se stisnil k opici, ki se je stresala od prestanega strahu.

»Ali te zebe?« jo je vprašal. »Ali si se kaj bala?«

»Nič,« je zmajala opica.

»Jaz tudi nič,« se hitro zlaže še Mihec, »tisti dve kači pojem za zajtrk!«

Čarovnica je ta čas ogledovala kozo Dolgorogo, za njo se je še posebno zanimala. Od vseh strani jo je ogledovala. Končno ji je ovila krog vratu vrvice, se doteknila njenih nog s čarobno palico in jo odgnala v votlino.

»Na!« je rekel Mihec, »kaj bom pa zdaj jedel?«

Nič kaj rada ni šla Dolgoroga za čarovnico. Pred vhodom se je vsa obupana še enkrat ozrla, se uprla z vsemi štirimi ob skalovje in žalostna zameketala. Pa sta siknili proti njej obe kači Klopotači in je Dolgoroga kar hitro zbežala v votlino. Potem čarovnice dolgo ni bilo iz mračnega podzemlja.

Na nebu so se že prižigale zvezde, ko sta se splazila Zefa in Mihec iz skrivališča. Nad njim je vsa obupana še vedno visela v zraku začarana papiga, uboga Beba. Pa je Zefa brz odlomila drobno palico in posnemala čarovnico. Kar pod Bebo se je postavila in napravila po zraku s palico velik križ — ampak papiga se ni genila...

»Seveda,« je nestrpno skakal okolu nje Mihec, »moraš reči: Hocus-pocus!«

»Saj res!« se je udarila Zefa po glavi in napravila nov križ: »Hocus-pocus! Hocus-pocus!«

Nič — Beba se ne gane, in Zefa jezna vrže palico od sebe. Potem sta se z Mihcem počasi splazila do votline in oprezno kukala vanjo.

V votlini gori večni ogenj. Ob njem sedi čarovnica in pestuje v naročju kačo Klopotačo. Gladi jo in ji nerazumljivo nekaj dopoveduje. V kotu žalostna stoji Dolgoroga in se plašno ozira k izhodu...

Ko je ležala zunaj že trda noč in je v votlini večni ogenj pojemal, je čarovnica sklenila roke in se sklanjala nad umirajočimi plameni. Nato je iznova naložila nanje drv in suhljadi in odšla h kozi. Potem jo je pomolzla in pila njeno mleko. Tudi kačam ga je dala. Kako so ga pile! Mihcu je bilo kar hudo. Kaj pa bodo sedaj brez kože Dolgoroge? O, ko bi jo mogla takole ponoči odpeljati! Ko bi le kač ne bilo! To, to!

»Kače se pa bojim!« se je izdal Mihec.

»Jaz pa nič,« je vztrajala Zefa in pokazala zobe, »ji bom kar glavo odgriznila!«

Ko se je odpravila čarovnica k počitku, sta se splazili kači k vhodu. Zvili sta se v zvitek in prežali v noč.

Bilo je že pozno, ko se je Zefa pričela previdno plaziti k vhodu. Za njo je oprezno stopal Mihec in se venomer oziral naokrog. Sklenila sta, da se bosta splazila v votlino, odvezala Dolgorogo in če bo Cuperbaba dobro mižala — še ukradla čarobno palico. Ko bi le še kači zaspali! je pomislil boječ Mihec. O potem bi že šlo! Ampak kači sta od sile čuječi, zmirom in zmirom dvigata glavi in skrbno prežita v noč. Ze najmanjši šum ju vznemirja. Ampak Zefa ni bila malo pametna opica in je dejala Mihcu:

»Pojdi tjale za onole grmičevje, zva bi kači k sebi — potem pa steci!«

Seveda je Mihec precej ubogal. Odhlačal je za grmičevje in posmehljivo dejal:

»He-he-he, kača Klopotača, pridi bliže, če imaš poguma kaj — he-he-he...«

Kači sta bliskovito dvignili glavi in prislunili v noč. Pa se je Mihec iznova oglasil:

»He-he-heeeee — kača krtača — he-heeeee!«

Razkačeni sta Klopotači siknili in se zagnali v noč. Mihec pa v dir — o kako jo je brisal! Kači pa za njim, to je bilo hrušča in sikanja! Zefa je tisti čas urno odvezala Dolgorogo, potem pa prav potihlo pristopila k speči čarovnici. Cuperbaba je tiščala čarobno palico v pesti, globoko je dihala in na smeh se je držala. Zefa je previdno prišla čarobno palico in jo narahlo

vlekla k sebi. Še malo — samo še malo in čudežna palico bo v njenih tokah. Pa smola taka — čarovnica je prav zadnji hip priprla oči... Ni pomislila Zefa mnogo, z vso silo je potegnila čarobno palico k sebi — in zbežala iz votline. Strašno je zatulila čarovnica pa je bilo že prepozno... Opica je jadrno sedla kozi na hrbet in Dolgoroga je zdirjala v noč. Zdajci pa sta nenedoma od nekod planili pred njo obe kači Klopotači. Pa udari Zefa brž s palico ob tla, in glejte — kači obstaneta ko ukovani... vesel pridirja zdajci iz skrivališča Mihec, se povzpne h kozi in ji maha z repom:

»Teta, draga teta,« se ji dobrika, »o kako vas imam rad!«

Zdaj bom pa spet lahko jedel! pravi nato sam sebi. Pa so se zdajci vsi hkrati domislili nesrečne Bebe. Uboga papiga še vedno visi začarana v zraku. Tudi njo morajo rešiti, i seveda — ko pa tako lepo poje! In so stopili po goščavi. Previdno drži Zefa čarobno palico in priganja Dolgorogo:

»Brž! Brž, teta!« in jo poščegeta s čarobno palico po suhih nogah. Tedaj pa: Hop, hop, hop... koza v dir, Zefa na tla, joj, ojoj, to je pa kar préhudo!

»Eeeteeeee!« kriči Mihec za kozo pa ni nič pomagalo. Šele Zefa jo je ustavila, s čarobno palico seveda.

Uboga papiga je tisti čas vsa žalostna čakala rešitve dva dni že in dve noči. Ze je obupavala, ko nenadoma začuje pod seboj svoje drage prijatelje. Prvi jo je zagledal Mihec.

Dalje prihodnjak

Sešek Franc, uč. IV. razr. v Vodica:

Josipu Juriju Strosmajerju

Slavonski si vladika bil,
Slavonske kmete si učil.
Umrl si prekmalu še,
saj mi bi potrebovali te.

Pa svetel duh tvoj še živi,
tvoj duh nikakor ne strohni.
Med narodom zdaj še živi,
in živel bo stoletne dni.

Upognilo pa se je telo,
telo, ki je živelo!
Ki ni živelo le za se,
za druge je trpelo.

Pri Bogu duša zdaj ti je,
plačilo Višnjega jemlje.
Slavonski si vladika bil,
in nas — Slovane si učil!

Zgodba o treh prašičkih

Nekoč so živeli trije prašički, trije rodni bratje. Najmlajši prašiček ni rad delal. Bil je majhen, debel lenušček, zmerom vesel in srečen. Dela se je ogibal kakor miška mačke in prepričan je bil, da je mnogo bolj zabavno igrati se in peti.

Ko je prišel čas, da si zgradi sam svojo hišico, je mislil, da bo najbolje, če si jo zgradi na kar moči preprost in lahak način. In kar je glavno — na najhitrejši način. Pogledal je okoli sebe in kmalu našel kup sena in kup slame. Suhe veje so mu bile za kole, in okoli

njih je naložil seno in slamo. Kakor bi trenil, je bila hišica zgrajena, pufsek je veselo vzel piščalko in zaigral in zapel:

»Sezidan je moj dom
iz slame in sena,
tu srečno živel bom
in prepeval, kar se da!«

Tako je prašiček ves srečen skakaje in prepevaje odhlačal po stezi, ki ga je privedla do hišice njegovega srednjega brata. Tudi ta prašiček si je gradil hišico, samo da ne iz sena in slame, ampak iz suhljadi in vej. Tudi ta hišica je bila zelo slaba. In prav tisti mah, ko je najmlajši prašiček prišel do njega, je bilo delo končano. Srednji prašiček je

vzel gosli, potegnul z lokom in veselo zapel:

»Sezidan je moj dom
iz suhljadi in vej,
tu srečer živel bom
in prepeval — juhej!«

Potem sta brata zaplesala kolo in bi-

la razposajena in vesela, da nikoli tega. Tako sta se igrala, plesala in prepevala in vriskaje odšla po stezi, ki ju je privedla do najstarejšega prašička. Tudi ta brat si je gradil hišico in je imel od sile mnogo dela, zato se je razjezil na vesela bratca.

»Kakšni hišici sta si zgradila, presneta pujsa? Mar ne vesta, da živi v našem kraju volk, ki rad pojé kakšnega prašička, posebno za zajtrk?!«

Ker je najstarejši prašiček dobro vedel, kaj volk rad jé, je bil zgradil svojo hišico iz opeke in kamenja. Ko sta ga bratca vabila, naj z njima zapleše kolo in zapoje veselo pesmico, je bratec odgovoril:

»Iz opeke dom gradim,
delal bom še mesec, dva,
preden se poveselim
in zapojem tra-la-la!«

A pujska-lenuha sta se samo smejala in dalje plesala. Najstarejši prašiček ju je zaman opominjal in strašil z volkom. Nič ni pomagalo. Lenuha sta se še bolj smejala, in najmlajši prašiček je zgrabil piščalko, drugi prašiček pa gosli in spet sta zaigrala in zapela:

»Kdo se volka še boji?
Saj ga ni! Saj ga ni!
Volka bati se, ha, ha!
Tra-la-la, tra-la-la!«

Bratca sta veselo odšla po stezi, ki ju je privedla do velikega gozda. Njuno petje je slišal volk, ki je pravkar ugribal, kako bi prišel do dobrega obeda. Volk je prisluhnil in se tiho plazil od drevesa do drevesa, dokler ni prišel na jaso, kjer sta prašička zadovoljno prepevala.

Kakopak, pujska na volka še mislila nista! Ta mah sta pa zdajci obstala. Oči so jima od strahu stopile iz jam!

Dalje prihodnjik

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Danes se Ti prvič oglašam. Najbolj všeč zimski sport mi je smučanje. Začetnik sem. Po kosilu se grem takoj smučat. Imam še mnogo tovarišev smučarjev. Smučati je res lepo in zdravo.

Boris Marcel, Hočevár,
uč. III. razreda osnovne šole v Radečah.

Dragi stric Matie! Najlepši moj zimski sport je sankanje. Saj bi imel raje smučanje, pa ker ko nimam smučk. Zato pa naj bo moj najlepši zimski sport sankanje. Najlepše pozdravlja Tebe in vse Jutrovčke

Krušnik Vekoslav,
Gerbičeva ulica 6, Ljubljana.

Po večerji grem za peč in vzamem mladinske knjige, da jih berem. Ata mi časih pove kakšno lepo povest. Tudi »Mlado Jutro« mi je zelo všeč. Ko sem zaspana grem spat.

Valant Anica,
5 b razred, osn. šola na Bledu.

Dragi stric Matie! Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas s tem, da grem spat, ker sem majhna in moram dolgo spati. Od vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč sankanje, ker imam samo sanke. V »Mladem Jutru« so mi najbolj všeč povestice.

Keržan Martina,
uč. 2. r. na Mladiki v Ljubljani,
Baragova ulica 11, Bežigrad.

Dragi stric Matie! Prvič se v tem kotičku oglašam ali se ne boš jezil, te prašam? Najbolj me zanimajo uganke, križaljke, zlogovnice in zanke. Izmed zimskih sportov, nisem prvenec rekordov. Imam pa lepe smučki, da se z njimi smučam ob dnevni luči. Vesel sem tega natečaja, ker me že izurila je vaja, da prebiram tvoj kotiček, moj predragi ljubi striček.

Milan Kac,
I. a razr. mešč. šole, Slovenska Bistrica.

Dragi stric Matie! Sankanje mi je izmed vseh zimskih sportov najbolj všeč. Ko pridem iz šole domov, se najprej naučim, kar sem dobil za nalogo, potem pa odhitim s sankami na najbližji hrib. Tam se sankam in uživam. Proti večeru se vrnem domov. V »Mladem Jutru« so mi najbolj všeč križanke in uganke. Lepo pozdravljam vse Jutrovčke in Tebe!

Gmer Ladislav, dijak drž. real. gimnazije
v Celju.

Dragi stric Matie! Prav lepo se Ti zahvaljujem za knjigo, ki sem jo z velikim veseljem sprejela. Za novi natečaj Ti odgovarjam na dve vprašanji. Pozimi si delam največje veselje s smučanjem. Smučam se že tri leta. Znam se že precej dobro; zato mi izmed vseh zimskih sportov

najbolj ugaja smučanje. Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas z branjem raznih mladinskih knjig.

Striecher Milica, Sv. Lenart,
uč. I. razr. drž. meščanske šole.

Dragi stric Matie! Zjutraj, ko sem vstala, sem se zelo razveselila. Ali veste zakaj? Zato, ker je bila vsa narava pokrita z belo odejo. Takoj sem vzela sani in hajd, na grič. Vsedla sem se na sani, ali joj, ker sem se bila že odvadila voziti, sem se takoj prevrnila v sneg, a sani so zdrčale v dolino. A sedaj sem se že navadila voziti in malokdaj se zgodi, da padem. Ali se tudi Ti stric kaj voziš? Če imaš revmatizem, kar pozabi nanj, ter se vsedi na sani. Boš videl, da Te revmatizem takoj mine. Te pozdravlja

Marica Grčar,
uč. 7. razr. v Hrastniku.

Kar nepričakovano nas je zavila zima v svoj mrzel, bel plašč. Pod to toplo in zračno odejo so rastline popolnoma na varnem in zemlja ima pod njo miren počitek. Ko je zamele prvi sneg, je bilo posebno veselo. Meni je posebno všeč zimski sport, da se sankam. Ker leži gora 858 m visoko, imamo razmeroma dolgo zimo in hladno poletje. Sankam se po hribu dol. Kadar se nasankam, grem domov, kjer se segrejem. Nato se učim za šolo. Oh kako je prijetno! Zima se prične 21. decembra. Strehe so pobeljene s snežno odejo. Vadim svoje telo v telovadbi in sportu, in hočem postati dobra, poštena, pravična in marljiva ter ljubiti državo.

Zbačnik Jožefa,
učenka I. razr. drž. nar. šole na Gori.

Meni je najbolj všeč smučanje. Smučamo se iz Kladnika proti hribu in iz hriba proti vasi in proti dolinam. Na Gori smo pa tudi imeli leta 1934. tekmo. Prvo nagrado je dobil Košmrl Jožef iz Kržetov. Smučanje in sploh zimski sport je jako dober, ker se krepi telo in ker je pozimi bolj svež zrak nego poleti. Smučamo se pa tudi v šoli vsako sredo namesto telovadbe.

Debeljak Jože,
učenec I. razr. drž. nar. šole na Gori.

Najbolj všeč mi je smučanje. Komaj smo čakali snega, brž smo šli po smučki in potem smo se šli smučat. Večkrat sem padel, potem me je zebló. Lani smo imeli smučko tekmo. Komaj smo jo čakali in veselili smo se tistega dne. Smučam se najrajši po klancu navzdol. Če me zebe, grem domov na peč.

Levstek Anton,
učenec I. razreda na Gori.

Že težko smo pričakovali zime. Meni je najbolj všeč smučanje. Za smučanje moramo imeti lep prostor. Snega smo imeli do-

volj. Pri smučanju moramo biti oprezni. Smučanje je moje veselje, ker je najlepši sport in tudi zdrav. Pri drsanju moramo biti previdni, da si ne bi roko ali nogo zlomili. Zima naj še dolgo traja.

Anton Planinc, Črnomelj,
učenec I. a razreda v. narodne šole.

Zima je tu. Debela snežna plast pokriva polja. Petje ptic je potihnilo po gozdovih in poljih. Dnevi so kratki, a noči dolge. Dolge zimske večere preživljamo s tem, da prebiramo »Mlado Jutro«, »Naš rod«, »Podmladek Jadranske straže« itd. Vendar komaj čakam, da bi prišla pomlad, s pomladjo ptice, ki nam bodo zopet veselo prepevale.

Panjan Drago,
Črnomelj, uč. I. a razr. v. n. šole.

Komaj sem že pričakoval zimskega časa. Najbolj mi ugaja smučanje. Ker ni pri nas drsališča, se ne morem drsati. Tako bi bil vesel, če bi ostalo še delj časa tako.

Dolinar Janko,
Črnomelj, učenec I. a razr. v. n. šole.

Zimskih večerov se zelo veselim. Nekatere večere se sankamo. Včasih čitamo povestne knjige, včasih pa si pripovedujemo povesti o smrtih, nesrečah in tatovih. Meni najbolj ugaja pravljica o smrti. Kadar kdo pride, se pogovarjamo. Če pa nagajamo, nas mama zapodi spat. Potem se nam sanja o zgodbah in pravljicah.

Marija Korelc,
Črnomelj, učenka I. a razr. v. n. šole.

Prišel je čas krog božiča in sneg še ni zapadel. Čakali smo ga štirinajst dni, da je prišel. Šla sem na hribovje in sem se sankala. Včasih sem se tudi smučala. Tudi led na vodi zmrzuje. Posebno veselje pa imamo pozimi mi otroci. Saj je sankanje tako lepo. Uboge ptičice zmrzujejo. Delamo jim hišice in nosimo hrano. Zdaj ptičice letijo v južne kraje, kjer je bolj toplo in se od nas poslavljajo.

Jerman Pepca,
Črnomelj, učenka I. a razr. v. n. šole.

Ob dolgih zimskih večerih si krajšam čas ob gorki peči ter berem pravljice. V kotu za pečko sedi mačka in mirno prede. Tudi prijateljice pridejo včasih k nam za peč. Z njimi pojemo in se igramo domino. Tako prijazno je za pečko, da se težko spravim spat.

Nada Pazlar,
učenka 5. b razreda na Bledu.

Ob dolgih zimskih večerih sedim na stolu poleg štedilnika in čitam pravljice. Stara mati nam pripoveduje včasih lepe pravljice, vesele in žalostne. V vas pridejo tudi sorodniki, da se malo pozabavamo in poslušamo radio. Tako mine večer za večerom in kmalu bo zopet vesela pomlad.

Dragica Stiplošek,
učenka I. razr. v. n. šole na Bledu.

Dragi stric Matic! Ob dolgih zimskih večerih čitam povestne knjige. Izmed zimskih sportov mi je najbolj všeč sankanje. Ko pridem popoldne iz šole, se vsedem na sanke in se sankam. Sanke mi je prinesel Miklavž pred petimi leti. Sankamo se: Mihec, Niko, Darko, Ciril, Rado in Jurkov France. Svi smo tudi Sokoliči. Za Veliko noč bom delal pisanice. Moj očka jih dela že sedaj. Ako Te zanima, kako se jih dela, bom to opisal. Pozdravlja Te

Belin Francek,
učenec III. razr., Moravce pri Domžalah.

Dragi stric Matic! Začudil se boš, ko dobiš pismo z Runča. Gotovo še nisi slišal o nas. Mi smo nedaleč od Ormoža. Naši domovi so raztreseni po goricah. Naša šola stoji na najvišjem hribu. Daleč imamo v šolo, posebno hudo je pozimi in jeseni, ko je blato. Vendar gremo vsi radi v šolo. V šoli nam je gospodična povedala, da si obljudil lepo knjigo za spise. Mi tako radi čitamo, pa ne moremo kupovati knjig. Zato smo se potrudili in napisali spis. Pošljamo Ti najboljše iz našega razreda in Te prosimo, da nas ne spregledaš. — Radi bi videli da natisneš v »Mlado Jutro« pismo z Runča, da bodo tudi drugod zvedeli za nas. Učenke in učenci
II. razr. n. šole na Runču, p. Ivanjkovi.

Ko se zvečer zmračil prižgemo luč. Zberemo se okrog mize. Mamica prinesejo na mizo večerjo. Po večerji čitam in se učim, včasih se igram. Rada čitam »Mlado Jutro«. Potem gremo spat in ugasnemo luč.

Majda Bitenc,
učenka osnovne šole na Runču.

Pozimi je zvečer mrzlo in sveti mesečina. Mamika skuha večerjo. Ko se navečerjamo, molimo rožni venec. Potem gredo atek v prešo po doge. Ko prinese doge, delajo škafe in brente. Zvečer pozimi atek čitajo knjige. Ko prečitajo, nam povejo lepe povesti. Radi poslušamo igranje in petje. Jaz se učim čitati, pisati in računati. Zvečer ateku povem, da znam igrati harmoniko in tudi polzkusim. Ata se mi nasmejejo. Kmalu gremo spat.

Štefan Kolmanič,
učenec osnovne šole na Runču.

Dragi stric Matic! »Mlado Jutro« mi ugaja, posebno pa »Potepuh«. Najrajši bi pa imel, če bi nas Ti stric Matic, večkrat seznanil s smučanjem in sploh z zimskim sportom. To bi me posebno zanimalo, ker sem tudi jaz vnet smučar. Pri nas v Dravogradu imamo lepe prostore za smučanje, zato bi Te povabil, da si jih prideš ogledat. Šla bi se smučat pod zeleno Pohorje, na Košenjak ali kamor bi Ti hotel. Obenem bi si ogledala še razne znamenitosti Dravograda, kar bi Te gotovo zanimalo. To bi bilo res lepo, a čital sem v zadnji številki »Mladega Jutra«, da Ti Tvoja starost in revmatizem tega ne dopuščata, zato se bom moral še nadalje smučati kar sam.

Kaiser Zlatko,
uč. IV. razr. osn. šole v Dravogradu.

Ivan Albreht:

Slika

Kurent za potokom svira,
v snegu škriplje ci-ri-li,
vrba burji se upira:
»Pusti me počivati!«

Sem po gazi se priplazi
in vohlja gospod lisjak:
»Ali pridem po tej gazi
tja, kjer dela kokodak?«

Blizu plota na smetišču
brska gizdavi kokot,
družbo gleda po dvorišču:
»Putke, piške, hitro v kot!«

Kurent za potokom vriska
in na bregu vrba spi,
lakota lisjaka stiska:
»Mar mi kurjih je kosti —!«

Petelinček bistrooki
v kurniku se oglasi:
»Kar naprej, gospodič sloki,
mi smo skriti, kiriki —!«

Burja s Kurentom zaraja,
v gozd potepe se lisjak:
»Bridko bo še tja do maja —
Dan se tiho stiska v mrak.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 12 zlogov: al-ce-cet-e-ga-ko-le-lje-mat-nis-te-zav 6 besed pomena: 1. sport, 2. del vprežne opreme, 3. vodna rastlina, 4. slaček kruh, 5. oseba iz Sv. pisma, 6. mesto v dravski banovini — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol ime obrtnika, končne črke od zgoraj navzdol pa naziv priprave za njegovo delo.

Rešitev zlogovnice
radio — narod

Badoš — dljak:

Sneženi mož

Na griču snežni mož stoji
iz oglja on ima oči.
Ponosno na okoli zre
a z mesta ne premakne se.

Dokler je mraz, je še krepak
in tam stoji ko korenjak.
Ko solnce toplo nam posije
debele solze revež lije.

Za bistre glavice

REŠITEV UGANKE VIII.

Odprl boš pipo ter natočil 1 liter vode, medtem pa gledal na uro, koliko časa je potrebno, da se napolni 1 l (recimo 6 sekund). Nato boš pustil pipo ravno-toliko odprto, vodo pa speljal v kad. Ko začne voda teči v kad, pogledaš na uro, potem pa počakaš, da je kad polna. To se je zgodilo, recimo v roku 10 minut.

Ako se je za 6 sekund nateklo 1 l vo-de se nateče na 1 minuto 10 l vode. Ker je voda napolnila kad v 10 minutah, drži torej ista 100 litrov.

UGANKA IX.

Ali ste že opazovali kovača pri kova-nju? Na nakovalu drži v kleščah kos žarečega železa, z desnico pa vihti težko kladivo, s katerim tolče zdaj po železu, zdaj po nakovalu. Zakaj tolče kovač tu-di po nakovalu? Ali ni škoda moči za nepotrebne udarce po nakovalu?

Križanka »Konjenik«

Vodoravno: 3. vzklík bolečine, 5. sre-dišče kroženja, 7. kos sobne opreme, 10. redka najdba, 11. pritrdilnica, 12. kazal-ni zaimke.

Navpično: 1. pomoč v delu, 2. omrtve-nje, 4. prevozno sredstvo, 5. del pluga, 6. žitarica, 8. rastlinski donos, 9. del cveta.

Rešitev križanke »Nabiratelj«

Vodoravno: 1. telefon, 3. kositer, 8. okel, 9. ne, 10. tolovaj.

Navpično: 1. trikot, 2. Naprej!, 4. oko, 5. sel, 6. ilo, 7. ena.